

Arrest

nr. 220 350 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 november 2015, verklaart er zich op 9 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 20 juni 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij 's Raads arrest nr. 202 426 van 16 april 2018 werd voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal vernietigd en werd de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

1.4. Op 16 november 2018 werd door de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Hazara te zijn. U bent 21 jaar oud. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Khandan Jangalak, gelegen in het district Qarabagh, provincie Ghazni. U ging naar school tot de negende klas en u werkte als landbouwer op de gronden van uw familie. Op een dag toen u met de motorfiets onderweg naar huis was van de bazaar, zag u twee talibs een mijn plaatsen. Ze hielden u tegen, vroegen waar u naartoe ging en namen de kopie van uw taskara die u op zak had in beslag. Ze zeiden dat u aan niemand mocht zeggen dat ze een mijn aan het leggen waren. Toen u in uw dorp kwam, sprak I., commandant van de lokale politie, u aan. Hij vroeg u wat u onderweg gezien had. U vertelde aan I. dat u personen een mijn had zien plaatsen. Later brak een gevecht uit tussen de taliban en de overheid. Twee dagen later, op 20 sunbula 1394 (gregoriaanse kalender 3 september 2015) vluchtte u weg. U verbleef één dag bij uw zus A. in Ghazni stad. Van daaruit reisde u via Nimruz naar Iran. In Teheran verbleef u gedurende 15 dagen bij uw maternale oom, die de rest van uw reis naar Europa betaalde. U kwam aan in België op 8 november 2015 en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2015. Een tot anderhalve maand na uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader meegenomen door de taliban. Hij werd één dag vastgehouden en ondervraagd over u. Daarna werd hij vrijgelaten. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden. U vreest gevisieerd te worden omdat u in het buitenland verbleef. Voorts vreest u in Afghanistan voor uw leven omdat u Hazara en sjiïet bent. U zegt dat Daesh (Islamitische Staat of IS) Hazara's tegenhoudt op de weg en hen doodt en dat Hazara's altijd lastiggevalen worden door IS en de taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kopieën van uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en die van uw vader en twee foto's van u en uw ouders neer.

Op 20 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en legde op 29 december 2017 nog een aantal bijkomende stukken neer: een kopie van het paspoort van uw vader, twee attesten ter bevestiging van uw herkomst en twee documenten met betrekking tot schoolresultaten uit 2013-2014.

Op 16 april 2018 werd voorgaande beslissing vernietigd door de RvV en werd uw dossier opnieuw aan het CGVS overgemaakt. Op 21 juni 2018 werd u opnieuw uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U stelde tijdens uw eerste gehoor de waarheid te hebben verteld en legde verder nog uw originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS1, d.d. 31 maart 2017, p. 1-2 & Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS2, d.d. 21 juni 2018, p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Immers dient vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Qarabagh in de provincie Ghazni, en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkel geloofwaardig en overtuigend stuk neerlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS2, p. 3, 13), maar u slaagde er evenwel niet in overtuigende stukken neer te leggen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Wat betreft de door u neergelegde foto's dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Te meer het CGVS geen enkel zicht heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen, voegen deze niets toe aan uw dossier. Bovendien gaf u zelf te kennen dat deze foto's lang geleden werden genomen en te meer u zelf schatte dat deze foto werd genomen toen u 16 jaar oud was en dus van zo'n vijf jaar geleden, geeft deze foto geen enkele aanduiding over uw verblijfplaats(en) recent voor uw vertrek. Waarom u overigens geen enkele recente foto zou kunnen neerleggen, is niet duidelijk (CGVS1, p. 13). Met betrekking tot de twee schoolrapporten dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u dergelijke stukken pas in het kader van uw tweede gehoor zou neerleggen. De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u dacht dat het niet nodig zou zijn overtuigt niet. U werd meermaals gewezen op het belang van dergelijke stukken. Hoe dan ook is het bevreemdend dat u zou beweren tot de negende klas te hebben schoolgelopen (CGVS1, p. 4), doch u slechts attesten zou neerleggen tot en met de zevende klas. Dat u dan ook nog eens geen enkel stuk zou neerleggen van de jaren voordien lijkt weinig plausibel (CGVS2, p. 13-14). Daar deze attesten overigens niet voorzien zijn van een foto kan niet eens met zekerheid worden gesteld dat deze u al dan niet zouden toebehoren. In ieder geval, zulke attesten kunnen, gezien het weinig officiële karakter ervan, eigenlijk door eender wie, eender waar worden opgesteld. Tot slot konden ook de attesten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken allerm minst overtuigen. Immers gaf u zelf aan dat deze na uw vertrek en op vraag van uw vader werden opgesteld, hetgeen dergelijke stukken met een bijzonder gesolliciteerd karakter opzadelt en de bewijswaarde ervan drastisch ondermijnt.

Niet alleen ondermijnt het ontbreken van authentieke en overtuigende documenten ter staving van uw herkomst uw geloofwaardigheid, bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Immers bleek uw kennis over uw herkomstregio eerder beknopt voor iemand die daar z'n ganse leven zou hebben gewoond. Zo werd u gevraagd naar de districten die zouden grenzen aan het uwe, waarop u correct Nawur, Andar, Jaghori en Jaghatu liet vallen, al leek u Giro en Waghaz te zijn vergeten. Vreemd genoeg leek u echter niet met zekerheid te kunnen stellen of deze al dan niet zouden grenzen aan uw district en bovendien bleek u niet eens de districtscentra van deze districten te kennen. Dat u dan wel de districten bij naam zou kunnen noemen, doch het u aan verdere informatie ontbrak is opvallend. U verder gevraagd naar de provincies die naast Ghazni liggen, noemde u er correct zes op, al leek u vreemd genoeg Uruzgan en Logar over het hoofd te hebben gezien. Opnieuw merkwaardig was echter dat u niet eens zeker leek wanneer u werd gepolst of deze al dan niet een grens zouden delen met Ghazni en u bovendien geen enkel idee had welke de provinciehoofdsteden dan wel zouden zijn van de provincies die u wel bij naam wist te noemen. Dergelijke oppervlakkige verklaringen wijzen op een zeker ingestudeerd karakter van uw kennis. Zo had u geen idee wat Yosuf Khel zou zijn, nochtans een district dichtbij in Paktika en kende u bij uitbreiding geen enkel nabij district uit andere provincies bij naam. U had daarnaast geen weet van andere provincies in het Oosten van Afghanistan en slaagde er bij uitbreiding amper in om grote steden in uw nabijheid te vernoemen. Zo beweerde u foutief dat Maydan Wardak een stad in de buurt zou zijn, terwijl de hoofdstad van die provincie eigenlijk Maidan Shar is, beweerde u hetzelfde van Zabul, terwijl de hoofdstad daarvan Qalat is en ook van Paktia en Paktika sloeg u de bal mis. Dat u ook niet eens bij benadering zou kunnen stellen hoe ver Kabul verwijderd ligt van uw district is eigenlijk niet ernstig. Verder werd u gepolst naar ziekenhuizen of klinieken in de buurt, maar slaagde u er slechts in er twee op te sommen. Ofschoon u er zelfs niet in slaagde de exacte namen van die twee te benoemen: "Ziekenhuis gewoon", blijkt uit toegevoegde informatie dat er wel degelijk meer dan twee dergelijke faciliteiten in uw district zijn. Dat u dit was ontgaan, is opmerkelijk (CGVS2, p. 5-7). Dat u tot slot niet eens een andere benaming zou kennen voor het district Khogyani is merkwaardig (CGVS2, p. 19). De verschoning die u voor dergelijke gebrekkige kennis telkens aanhaalt –al zou u deze plaatsen nooit hebben bezocht- overtuigt niet (CGVS2, p. 6, 7, 8, 10, 11, 12). Zulks kan immers geen vereiste zijn, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over nabije districten, provincies en provinciehoofdsteden. Dat u hierover onvolledige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt, strookt dan ook niet met uw bewering tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw district te hebben gewoond.

Verder bleek u ook weinig op de hoogte te zijn van enkele belangrijke gebeurtenissen of prominente persoonlijkheden in uw regio. Zo zegt u dat Zaitullah Azimi districtshoofd was van Qarabagh op het moment van uw vertrek (CGVS1, p. 9). U weet echter bijzonder weinig over hem, u weet dat hij Pashtoun is, maar u weet niet tot welke stam hij behoort en van waar in Qarabagh hij afkomstig is (CGVS1, p. 11). U weet niet of Zaitullah Azimi ooit betrokken was bij een incident, nochtans geraakte hij gewond bij een talibanaanval op zijn konvooi in Qarabagh in november 2012 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Volgens u is hij in 1393 (gregoriaanse kalender maart 2014 – maart 2015) aangesteld als districtshoofd en voor zover u weet was het de eerste keer dat hij districtshoofd was (CGVS1, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat Zaitullah Azimi reeds in 2011 en 2012 districtshoofd van Qarabagh was en dat hij in 2013 opgevolgd werd Fazal Rahman Nawarwal. Uw verklaring dat u het niet zou weten als Zaitullah Azimi vroeger districtshoofd was geweest omdat u toen jong was vergoelijkt uw onwetendheid niet, u was immers al 16 jaar oud in 2012 en u vernoemt zelf incidenten die van langer geleden dateren, zoals de moord op Najibullah Gulistani, die volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) plaats had in 2010, toen u slechts 14 jaar oud was (CGVS1, p. 6). Ook uw kennis over het voormalige districtshoofd Fazel Rahman Nazarwal is bijzonder summier en onvolledig. Zo kent u enkel zijn familienaam, Nazarwal, weet u niet van waar hij afkomstig is en weet u niet of hij ooit betrokken was bij incidenten (CGVS1, p. 9). Wanneer u de open vraag wordt gesteld wat u weet over Nazarwal, antwoordt u dat u niets weet over hem (CGVS1, p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Nazarwal in 2014 gearresteerd werd en geschorst werd als districtshoofd wegens beschuldiging van betrokkenheid bij diefstal van 90 ton tarwe (zie kopieën toegevoegd aan het administratieve dossier). U vermeldt dit echter niet, ook wanneer expliciet gevraagd wordt of u iets weet over huidige of voormalige districtshoofden van Qarabagh die gearresteerd werden blijft u het antwoord schuldig (CGVS1, p. 9). Wanneer u later in het gehoor gevraagd wordt of u iets weet over een schandaal met betrekking tot de verkoop van zaden, herinnert u zich wel dat er een districtshoofd was dat tarwe stal, maar u herinnert zich zijn naam niet en u zegt dat het lang geleden, zo'n acht of negen jaar geleden, gebeurde (CGVS1, p. 10). Dat u wel de naam kent van Nazarwal en weet dat hij districtshoofd van Qarabagh was, maar niet weet van zijn arrestatie en beschuldiging van betrokkenheid bij een schandaal in 2014, minder dan twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, wijst op het ingestudeerde en weinig doorleefde karakter van uw kennis.

Voorts is het opmerkelijk dat er volgens u de laatste jaren voor uw vertrek geen voormalige districtshoofden zijn gedood (CGVS1, p. 10). Nochtans werd in maart 2015, nauwelijks een half jaar voor uw beweerde vertrek uit Qarabagh en Afghanistan, Mohammad Hassan Faizi, die eerder districtshoofd was van Qarabagh, doodgeschoten in de bazaar van het districtscentrum (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Wanneer het CGVS u vraagt wat u weet over Mohammad Hassan Faizi antwoordt dat u niets weet over hem (CGVS1, p. 10). Dat u niet op de hoogte zou zijn van een dergelijk belangrijk incident in uw eigen district kort voor uw vertrek is weinig geloofwaardig en dat zelfs de naam van de persoon die districtshoofd was van Qarabagh enkele jaren voor uw beweerde vertrek u niets zegt, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde recente herkomst uit Qarabagh. U verklaarde verder correct dat Akbarzada gouverneur zou zijn geweest van Ghazni, doch leek niet correct te kunnen plaatsen sinds wanneer “Sinds drie à vier jaar”. Wie de vorige gouverneur was, leek u evenmin met zekerheid te kunnen stelen: “Khosti Khosti of neen Usmani” en waarom de wissel van de macht plaatsvond, wist u al helemaal niet (CGVS2, p. 16). U had daarnaast wel al gehoord van ‘Allahyar’, doch verklaarde verkeerdelijk dat hij werd doodgeschoten door de taliban, al had u geen idee wanneer exact. Allahyar liet het leven bij een bomaanslag. U beweerde tot slot wel Qasi Sahib Shah te kennen, doch wist niet sinds wanneer hij voorzitter van de Provincieraad was, noch wist u wanneer hij om het leven zou zijn gekomen (CGVS2, p. 17-18). **Dat u dit alles zou zijn ontgaan, noch dat u hier enige notie van had, is opvallend.**

Bovenstaande opmerkingen over uw oppervlakkige en gebrekkige kennis van recente gebeurtenissen in en over uw district staan in contrast met uw levensstijl in Afghanistan. U heeft immers een zekere scholing gehad – u ging tot de negende klas naar school en kan lezen en schrijven -, u luisterde naar het nieuws op de radio en noemt zelfs drie radiozenders op waar u naar luisterde, u ging soms naar de bazaar in het districtscentrum en u ging voor het vrijdaggebed naar de moskee in Mirak, dat twee dorpen verder ligt en waar u ongetwijfeld in contact kwam met mensen uit de ruimere regio (CGVS1, p. 4, 5, 8, 15). Hieruit blijkt dat u allerm minst een geïsoleerd leven leidde en dat u, hetzij het via het nieuws, hetzij het via contacten met andere inwoners in de moskee, in de bazaar en dergelijke, ongetwijfeld moet gehoord moet hebben over de eerder vermelde belangrijke gebeurtenissen en incidenten in uw district. Dat u enerzijds wel een aantal incidenten kan opnoemen en er bijkomende informatie over kan geven zoals de moord op Najibullah Gulistani (volgens toegevoegde informatie in 2010), de ontvoering van twee zangers (volgens toegevoegde informatie in 2015), de ontvoering van 11 ontmiijners (volgens toegevoegde informatie in 2014) en een mijnontploffing met 12 mensen uit het naburige dorp Ayim als slachtoffer in Khogyani in 1394 (gregoriaanse kalender maart 2015 – maart 2016), maar anderzijds een zeer fragmentarische en deels incorrecte kennis heeft van de eerder vermelde recente gebeurtenissen en belangrijke personen in uw eigen district, wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis (CGVS1, p. 9, 10). Gevraagd naar grotere gevechten of incidenten die u zich herinnert voor uw vertrek, vermeldt u overigens onder meer de aanval op de gevangenis van Ghazni (CGVS1, p. 9). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) had deze aanval echter plaats op 14 september 2015, en dus na uw beweerde vertrek uit Afghanistan op 20 sunbula 1394 (gregoriaanse kalender 11 september 2015). Dat u dan ook zou verwijzen naar een incident dat plaats had na uw vertrek wijst opnieuw op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Dient nog te worden vermeld dat het ingestudeerde karakter van uw kennis wordt bevestigd daar, ofschoon u zelf niet stemde, u klaarblijkelijk geen moeite had om de verkiezingen in Afghanistan tot op de dag correct te situeren: “16 hamal 1393”. Wanneer u geboren werd kon u echter niet beter omschrijven dan “In 1375 ofzo, ik weet het niet” (CGVS2, p. 4, 15).

Ten derde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, ...). U werd verder gevraagd langs waar u in Afghanistan zou hebben gereisd, doch kon dit niet beter omschrijven dan: “Van Ghazni naar Nimroz, onderweg passeerde ik langs Kandahar en Zabul. Dan in Nimroz”. Welke plaatsen u onderweg zou zijn gepasseerd leek u niet te weten, daar u enkel vermeldde langs de stad van Zabul en Kandahar te zijn gereden. Hoe de ‘stad van Zabul’ of zelfs Nimroz dan wel zou heten wist u niet. Wat meer is, u wist bij uitbreiding geen enkele andere plaats bij naam te noemen die u passeerde. In ieder geval, u zou vreemd genoeg beweren geen enkele andere provincie in Afghanistan te zijn gepasseerd, terwijl u ongetwijfeld ook Helmand moet zijn gepasseerd. U had verder geen idee waar precies in Nimroz u de grens met Iran had overgestoken, noch wist u naast Teheran ook nog maar een stad op te sommen die u passeerde in Iran. U opnieuw naar herkenningpunten in Iran gevraagd liet u dan wel plots Moshkel en Zahedan vallen, doch ontbrak het u verder aan informatie. Wat meer is, u kon uw reis door Iran niet beter omschrijven dan: “Ben door bergen, bossen gereden. Moest de smokkelaars volgen” (CGVS2, p. 10-13). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier, langs een andere weg zou zijn gereisd dan u beweert.** Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8).

Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek hierom indient zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België een eerste verzoek indiende doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Tot slot spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo werd u geconfronteerd met een profiel waarvan u bevestigde dat het om het uwe ging. U beweerde behalve in Ghazni, geen familie, vrienden of kennissen te hebben in Afghanistan. Vreemd genoeg blijkt u volgens FB net wel een groot aantal vrienden te hebben in Kabul, hetgeen u ontkende. Immers hiermee geconfronteerd zou u enkel opmerken dat u dit profiel onlangs maakte en veel mensen zonder te kennen zou accepteren. Waarom u dat zou doen lijkt echter niet duidelijk. Te meer u op het ogenblik van het gehoor slechts een 80-tal vrienden leek te hebben, lijkt het er niet op dat u zomaar iedereen zou hebben aanvaard. Samen met bovenstaande vaststellingen sterkt dit dan ook het vermoeden dat u uw regio van herkomst al even heeft verlaten en u wellicht meer vertrouwd bent met grote steden in Afghanistan, zoals Kabul, dan u wil doen uitschijnen. Dat u overigens uw overige profiel op FB destijds zomaar offline zou hebben gehaald, is uiterst merkwaardig. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u "de code" niet meer zou hebben overtuigt niet. Te meer het profiel ondertussen wél opnieuw toegankelijk is, lijkt het er sterk op dat u (bepaal)de inhoud niet kenbaar wenste te maken, daar deze niet zou stroken met uw verklaringen (CGVS2, p. 8, 14-15).

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u niet de waarheid heeft verteld over uw meest recente verblijfplaatsen waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt. De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen.

Zo werden er diverse onaannemelijkheden vastgesteld in uw verklaringen, waardoor de vaststelling dat u niet de waarheid kenbaar maakte aangaande uw werkelijke asielmotieven bevestigd wordt. Zo dient als eerste te worden opgemerkt dat het frappant is dat u de personen die een bom aan het leggen waren identificeerde als taliban aan de hand van de talibanvlag op hun motorfiets (CGVS1, p. 16). Gevraagd waarom de taliban zich zichtbaar zouden maken terwijl ze een mijn aan het plaatsen waren, antwoordt u dat de taliban zich niet verbergen en vrijuit bewegen omdat ze sterk zijn (CGVS1, p. 17). Dit verklaart echter het weinig aannemelijke en uiterst risicovolle gedrag van de taliban niet, om het even wie die passeerde kon zo immers zien dat de taliban een mijn aan het plaatsen waren, en gezien de taliban u uitdrukkelijk zei aan niemand te vertellen dat ze een mijn aan het leggen waren, blijkt duidelijk dat het niet hun bedoeling was ontdekt te worden (CGVS1, p. 16).

Uw gedrag na het ontdekken van de mijn is tevens opmerkelijk en weinig aannemelijk. Zo is het wel heel toevallig dat u net daarna commandant I. tegenkwam en dat hij vroeg wat u gezien had onderweg (CGVS1, p. 16). Hoewel I. commandant was aan het checkpoint in het naburige dorp Ayim, was u hem eerder nooit tegengekomen en had hij u eerder nooit gevraagd wat u gezien had (CGVS1, p. 16). Daarna ging u naar huis, waar u de rest van de dag gewoon thuis bleef en niets deed, in de daaropvolgende twee dagen voor uw vertrek bleef u thuis en dacht u na over wat u moest doen, er gebeurde niets (CGVS1, p. 17). Het is hoogst opmerkelijk dat u besloot gewoon thuis te blijven. U had immers de overheid geïnformeerd over de taliban, de taliban hadden ermee gedreigd dat ze u zouden vinden als u aan iemand zou zeggen dat u hen een bom had zien leggen en de taliban waren in het bezit van de kopie van uw taskara, waar uw naam en woonplaats op vermeld stonden, ze zouden u bijgevolg makkelijk kunnen vinden (CGVS1, p. 15, 16). Dat u in dergelijke omstandigheden er voor koos twee dagen gewoon thuis te blijven is weinig aannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw vrees aan. Uw verklaring dat de eerste dag de weg gesloten was en u niet kon wegvlugten en dat de taliban moesten te weten komen waar u woonde vergoelijkt uw onaannemelijk gedrag niet (CGVS1, p. 18). U woonde immers in een klein dorp met slechts 10 tot 12 huizen, de taliban hadden u bijgevolg makkelijk kunnen vinden in uw dorp, het is dan ook weinig aannemelijk dat u het risico zou nemen nog enkele dagen thuis te blijven (CGVS1, p. 3).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u nauwelijks iets weet over het verloop van de door u verklaarde gebeurtenissen nadat u commandant I. ingelicht had. Zo verklaart u dat er een gevecht uitbrak tussen de overheid en de taliban, maar bent u niets te weten gekomen over dat gevecht, ook de laatste twee dagen voor uw vertrek vernam u niets over het gevecht (CGVS1, p. 15, 17). U weet niet of er iemand gedood of gewond werd bij het gevecht en over de locatie van het gevecht blijft u vaag, u zegt dat het in dezelfde regio was, "het heeft geen naam, gewoon in die richting" (CGVS1, p. 17). U weet evenmin wat er met de mijn gebeurd is, u weet zelfs niet of ze ontploft is (CGVS1, p. 17). Dat u helemaal niets opving over het gevecht en wat er met de mijn gebeurde, is weinig aannemelijk te noemen. U bleef immers nog twee dagen in uw dorp, en u woonde samen met uw ouders, die wellicht contact hadden met andere dorpingen.

Ook uw verklaringen over de vermeende ontvoering en vasthouding gedurende één dag van uw vader door de taliban overtuigen niet. Zo maakte u geen melding hiervan tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingzaken (zie DVZ, vragenlijst CGVS).

Wanneer het CGVS u confronteert met deze ommissie zegt u dat de tolk u tijdens het eerste interview gezegd had beknopt te zijn en dat u de vasthouding van uw vader pas vernam na het interview (CGVS1, p. 18). Dat u gevraagd werd beknopt te zijn verklaart deze ommissie echter niet, er werd u immers gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten. Dat u pas na het interview te weten zou zijn gekomen dat uw vader meegenomen was door de taliban is evenmin overtuigend. U verklaart immers dat u via viber contact heeft met uw schoonbroer en per telefoon met uw ouders (CGVS1, p. 2, 7). Dat u de dag van het DVZ gehoor op 15 maart 2016, zo'n vijf maanden na de vermeende vasthouding van uw vader, nog niet wist over dit incident is dan ook weinig aannemelijk.

Daarnaast dient vermeld dat, met betrekking tot uw vrees gedood te worden omdat u Hazara en sjiïet bent, u er niet in slaagt deze vrees te personaliseren of concretiseren. U verklaart dat mensen zoals Hazara's altijd gedood worden, niet naar school kunnen gaan, niet vrijuit kunnen bewegen, nergens in Afghanistan veilig zijn en vervolgd worden door IS en de taliban (CGVS1, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit persoonlijk bedreigd bent geweest of persoonlijke problemen hebt gehad omdat u Hazara en sjiïet bent, zegt u dat uzelf nooit problemen gehad hebt maar dat Hazara's altijd worden lastiggevallen als ze van een plaats naar een andere gaan (CGVS1, p. 15). Hoewel u beweert dat Hazara's altijd worden lastiggevallen, is niemand van uw familie ooit persoonlijk bedreigd geweest en hebben ze nooit problemen gehad omdat ze Hazara zijn (CGVS1, p. 15). U stelt dat er veel Hazara's in uw regio zijn die problemen hadden en dat alle Hazara's bedreigd zijn (CGVS1, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt naar namen van Hazara's uit uw regio die gedood of ontvoerd werden door de taliban, noemt u vier namen op (CGVS1, p. 7). Wanneer u meer over deze personen vertelt blijkt echter dat Q. politiecommandant was, N.G. parlamentskandidaat, N.A. politieagent en dat A.A. bij het checkpoint stond en de politie zou geholpen hebben (CGVS1, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat deze personen allemaal (vermeende) functies bij de overheid hadden of ambieerden, het is aldus aannemelijk dat ze vervolgd werden door de taliban omwille van hun banden met de overheid eerder dan omwille van hun etniciteit.

U beweert voorts dat IS de Hazara's als doelwit heeft, maar u heeft zelf niet ervaren dat IS actief is in uw regio, u hoorde enkel een gerucht dat IS aanwezig is in Qarabagh (CGVS1, p. 15). Uit het geheel van deze opmerkingen blijkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u specifiek omwille van uw etnische afkomst vervolgd zou worden bij terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u en uw familie nooit problemen gehad hebben omwille van jullie etnische afkomst, en dat u slechts enkele geïsoleerde slachtoffers die banden hadden met de overheid kan opnoemen hoewel u spreekt van een algemene onveilige situatie voor Hazara's, is een verdere aanwijzing dat er geen systematische vervolging van Hazara's is in uw regio. Hoewel Hazara's in Afghanistan het slachtoffer zijn geweest van geweld of vervolging, bijvoorbeeld ten tijde van het talibanregime, is het louter verwijzen naar zulke incidenten onvoldoende om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Het UNHCR stelt in de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat de beschermingsnood van leden van etnische minderheidsgroepen in Afghanistan afhankelijk is van individuele omstandigheden. Uit andere objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt eveneens dat er geen sprake is van een systematische vervolging van alle Hazara in Afghanistan en dat de socio-economische positie van Hazara's duidelijk verbeterd is sinds de val van het talibanregime. U verwijst slechts naar uw etnische afkomst om uw persoonlijke beschermingsnood als Hazara te staven. Er dient dan ook besloten te worden dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u bij terugkeer het slachtoffer dreigt te worden van etnisch of sektarisch geweld.

Tot slot dient, wat betreft uw vrees gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan zoals Sayed Habibullah, een Australiër die terugkeerde naar Ghazni (CGVS1, p. 11, 18), te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u gedood zou worden bij terugkeer naar Afghanistan omdat u enige tijd in het buitenland verbleef. Uw situatie verschilt immers aanzienlijk van die van Sayed Habibullah. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) is Sayed Habib gedood door de taliban toen hij in september 2014 op familiebezoek ging naar Ghazni. Sayed Habib, die oorspronkelijk afkomstig was van de provincie Helmand in Afghanistan, woonde sinds 2000 in Australië en had naast de Afghaanse ook de Australische nationaliteit. U, daarentegen, verblijft pas sinds november 2015 in Europa en u hebt enkel de Afghaanse nationaliteit. UNHCR stelt in de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat "AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community" en dat de beschermingsnood in dat geval afhankelijk is van individuele omstandigheden. Gezien u nog geen drie jaar in Europa verblijft, enkel de Afghaanse nationaliteit hebt, nog steeds sjiïet bent (CGVS1, p. 3) en u naast uw verblijf in het buitenland geen bijkomende redenen aanhaalt waarom u gedood zou worden, slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan geïsoleerd zou worden louter wegens uw verblijf in het buitenland.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uw taskara zou hoogstens uw identiteit kunnen staven, doch zegt deze niets over uw mogelijke verblijfplaatsen. Evenmin zegt het paspoort van uw vader, doch slechts een kopie, niets over uw verblijfplaatsen de afgelopen jaren. Tot slot zij vermeld dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nageemaakt. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en enige band hebt met Ghazni. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis-december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 31 maart 2017 en 19 juni 2018 telkens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk én meermaals geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS1, p. 2, 10 & CGVS2, p. 2-3, 12, 19-20). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, uw profiel, reisweg en de redenen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten (supra). Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Ghazni heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 23 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een persartikel (stuk 2) en twee rapporten (stukken 3 en 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd nadat hij het plaatsen van een mijn door twee talibs meldde aan een politiecommandant, alsmede dat hij wordt bedreigd omwille van zijn verblijf in het buitenland en omwille van zijn etnische origine als Hazara en zijn sjiitische geloofsovertuiging. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in het dorp Khandan Jangalak in het district Qarabagh van de provincie Ghazni tot vlak voor zijn vertrek naar België, gelet op (a) het feit dat hij geen enkel geloofwaardig en overtuigend stuk voorlegt ter staving van zijn voorgehouden verblijf, (b) zijn gebrekkige kennis over de districten, provincies, districtshoofdplaatsen en provinciehoofdplaatsen rond zijn eigen district, (c) zijn gebrekkige kennis over incidenten en prominenten in zijn regio van herkomst, (d) het feit dat zijn gebrekkige kennis niet te rijmen valt met zijn voorgehouden levensomstandigheden in Afghanistan, (e) zijn niet-aannemelijke verklaringen over zijn reisweg, en (f) de vaststellingen in verband met zijn Facebookprofiel; (ii) het niet geloofwaardig is dat de talibs die hij een mijn zag plaatsen een talibanvlag op hun motorfiets hadden; (iii) het onaannemelijk toevallig is dat hij net na het ontdekken van de plaatsing van een mijn door twee talibs een politiecommandant tegenkwam bij terugkeer in zijn dorp, terwijl hij deze commandant nooit eerder zag; (iv) het niet aannemelijk is dat hij nog gedurende twee dagen thuis zou blijven nadat hij de politiecommandant had ingelicht over het plaatsen van een mijn door twee talibs; (v) zijn kennis over het verloop van de gebeurtenissen nadat hij de politiecommandant had ingelicht over het plaatsen van een mijn door twee talibs gebrekkig is; (vi) geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering en vasthouding van zijn vader door de taliban gedurende één dag; (vii) hij er niet in slaagt *in concreto* persoonlijke problemen omwille van zijn etnische origine als Hazara of zijn geloofsovertuiging als sjiit aannemelijk te maken; (viii) hij er evenmin in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa; en (ix) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn onmiddellijke leefomgeving wel degelijk overtuigend zijn. Uit een lezing van het gehoorverslag van 31 maart 2017 en de notities van het persoonlijk onderhoud van 21 juni 2018 blijkt dat verzoeker op een doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige wijze verklaringen weet af te leggen over de dorpen en de etnische groepen in zijn onmiddellijke leefomgeving, de landbouwactiviteiten van zijn vader, dat zijn geografische kennis van deze leefomgeving allerminst beperkt is, dat hij wel degelijk over een aantal prominenten en (veiligheids)incidenten in zijn regio informatie kan verschaffen en dat hij een doorleefde kennis van de landbouw en de prijzen in zijn regio heeft, hetgeen gelet op zijn profiel als landbouwerszoon wel degelijk relevant is. Dat verzoeker niet in staat is om over iedere prominente persoon en/of ieder incident uit zijn regio informatie te verschaffen, volstaat op zich niet om voorbij te gaan aan het doorleefde en gedetailleerde karakter van elementen uit zijn directe leefwereld waarvan verzoeker blijk geeft. De Raad kan de commissaris-generaal bovendien niet bijtreden waar hij besluit dat het feit dat verzoeker kennis heeft van een incident dat vlak na zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvond (de aanval op de gevangenis van Ghazni), wijst op het ingestudeerde karakter van verzoekers kennis. Het is immers niet uitgesloten en het ligt zelfs in de lijn van de verwachtingen dat verzoeker na zijn vertrek op de hoogte blijft over ontwikkelingen in zijn regio van herkomst zoals hij overigens zelf aangeeft tijdens het gehoor in verband met een commandant die gedood werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Gezien op wat voorafgaat, komt het gepast voor verzoeker het voordeel van de twijfel te geven voor wat betreft zijn recent verblijf in het dorp Khandan Jangalak in het district Qarabagh van de provincie Ghazni tot aan zijn vertrek naar België. De door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), zijnde zijn taskara, de taskara van zijn vader, twee foto's, de attesten van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, de schoolattesten en de kopie van het paspoort van zijn vader, kunnen in dit opzicht de verklaringen van verzoeker in de mate ze betrekking hebben op zijn verblijf in en herkomst uit het dorp Khandan Jangalak in het district Qarabagh van de provincie Ghazni ondersteunen. Waar de verwerende partij het opvallend vindt dat de twee schoolrapporten pas tijdens het tweede gehoor werden neergelegd kan overigens niet worden ingezien waarom verzoeker deze onmiddellijk bij het eerste gehoor had moeten neerleggen zoals de bestreden beslissing. Daargelaten dat de documenten ter ondersteuning van identiteit toen al werden neergelegd is slechts dan ook pas twijfel geuit over de recente herkomst.

2.3.2.3. Hoe dan ook dient vastgesteld dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in op de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot zijn eigenlijke vluchtrelaas een ander licht te werpen. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.3.2.3.1. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet geloofwaardig is dat de talibs die verzoeker een mijn zagen plaatsen een talibanvlag op hun motorfiets hadden:

“Zo werden er diverse onaannemelijkheden vastgesteld in uw verklaringen, waardoor de vaststelling dat u niet de waarheid kenbaar maakte aangaande uw werkelijke asielmotieven bevestigd wordt. Zo dient als eerste te worden opgemerkt dat het frappant is dat u de personen die een bom aan het leggen waren identificeerde als taliban aan de hand van de talibanvlag op hun motorfiets (CGVS1, p. 16).

Gevraagd waarom de taliban zich zichtbaar zouden maken terwijl ze een mijn aan het plaatsen waren, antwoordt u dat de taliban zich niet verbergen en vrijuit bewegen omdat ze sterk zijn (CGVS1, p. 17). Dit verklaart echter het weinig aannemelijke en uiterst risicovolle gedrag van de taliban niet, om het even wie die passeerde kon zo immers zien dat de taliban een mijn aan het plaatsen waren, en gezien de taliban u uitdrukkelijk zei aan niemand te vertellen dat ze een mijn aan het leggen waren, blijkt duidelijk dat het niet hun bedoeling was ontdekt te worden (CGVS1, p. 16)."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verzoeker weerhoudt dat de talibanstrijders een vlag hadden op hun motorfiets. Hij weet zelf niet precies waarom die vlag op de motorfiets was.

De talibanstrijders verbergen vaak hun toebehoren aan de taliban niet. Daarom hadden de talibanstrijders die verzoeker gezien heeft ook een vlag op hun motorfiets. Ze dachten echter niet dat iemand hen de bom zou zien plaatsen, reden waarom ze verzoeker bedreigd hebben en hij het land is ontvlucht."

De Raad stelt vast dat het wel degelijk onaannemelijk is dat twee talibs, die bezig zijn met het plaatsen van een mijn, een vlag van de taliban op hun motorfiets zouden hebben, terwijl zij na door verzoeker te zijn betrapt, verzoeker bedreigen en aandringen dat hij dit aan niemand zou vertellen. De talibs zouden immers door gelijk wie betrapt kunnen worden zo ook door de politie of de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het louter volharden in zijn eerdere verklaring dat deze talibs een vlag van de taliban op hun motorfiets hadden en de blote bewering dat de talibs dachten dat niemand hen de mijn zou zien plaatsen, volstaat niet om het weinig aannemelijke, risicovolle gedrag van deze talibs te verklaren/verschonen. Bij het uitvoeren van een activiteit aan een openbare weg is er immers steeds de kans om door derden te worden gezien. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden verwacht dat de nodige voorzichtigheid aan de dag wordt gelegd wanneer deze activiteit het plaatsen van een mijn betreft, waarmee het voeren van de vlag van de taliban op hun motorfiets allerminst overeenstemt.

2.3.2.3.2. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het onaannemelijk toevallig is dat verzoeker net na het ontdekken van de plaatsing van een mijn door twee talibs een politiecommandant tegenkwam bij terugkeer in zijn dorp, terwijl hij deze commandant nooit eerder zag, alsook dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog gedurende twee dagen thuis zou blijven nadat hij de politiecommandant had ingelicht over het plaatsen van een mijn door twee talibs:

"Uw gedrag na het ontdekken van de mijn is tevens opmerkelijk en weinig aannemelijk. Zo is het wel heel toevallig dat u net daarna commandant I. tegenkwam en dat hij vroeg wat u gezien had onderweg (CGVS1, p. 16). Hoewel I. commandant was aan het checkpoint in het naburige dorp Ayim, was u hem eerder nooit tegengekomen en had hij u eerder nooit gevraagd wat u gezien had (CGVS1, p. 16). Daarna ging u naar huis, waar u de rest van de dag gewoon thuis bleef en niets deed, in de daaropvolgende twee dagen voor uw vertrek bleef u thuis en dacht u na over wat u moest doen, er gebeurde niets (CGVS1, p. 17). Het is hoogst opmerkelijk dat u besloot gewoon thuis te blijven. U had immers de overheid geïnformeerd over de taliban, de taliban hadden ermee gedreigd dat ze u zouden vinden als u aan iemand zou zeggen dat u hen een bom had zien leggen en de taliban waren in het bezit van de kopie van uw taskara, waar uw naam en woonplaats op vermeld stonden, ze zouden u bijgevolg makkelijk kunnen vinden (CGVS1, p. 15, 16). Dat u in dergelijke omstandigheden er voor koos twee dagen gewoon thuis te blijven is weinig aannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw vrees aan. Uw verklaring dat de eerste dag de weg gesloten was en u niet kon wegvluchten en dat de taliban moesten te weten komen waar u woonde vergoelijkt uw onaannemelijk gedrag niet (CGVS1, p. 18). U woonde immers in een klein dorp met slechts 10 tot 12 huizen, de taliban hadden u bijgevolg makkelijk kunnen vinden in uw dorp, het is dan ook weinig aannemelijk dat u het risico zou nemen nog enkele dagen thuis te blijven (CGVS1, p. 3)."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verzoeker wist niet wat doen en had geen enkele plaats waar hij zich eventueel zou kunnen verbergen van de taliban. Hij is dus twee dagen thuis gebleven maar nam alle nodige voorzorgen opdat de taliban hem niet zouden vinden.

Verder woont hij net naast de politiepost, de taliban konden dus met moeite bij hem komen zonder meteen opgemerkt te worden."

De Raad stelt vast dat verzoekers verblijf gedurende twee dagen in zijn huis nadat hij de politiecommandant zou hebben ingelicht over zijn getuigenis betreffende het plaatsen van een mijn door twee talibs wel degelijk afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de taliban. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat hij alle nodige voorzorgen nam opdat de taliban hem niet zouden vinden, doch hij laat na *in concreto* uiteen te zetten welke voorzorgen hij dan wel zou hebben genomen.

Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte hij hiervan enige melding. Evenmin maakte hij melding van zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij naast een politiepost woonde. Dienaangaande dient erop gewezen dat het *post factum* opwerpen van vage beweringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Aangezien verzoeker verklaarde dat er in zijn dorp maar tien à twaalf huizen zijn, kan worden aangenomen dat het voor de taliban niet moeilijk zou zijn om verzoeker terug te vinden. Bijgevolg kan eens te meer worden verwacht dat verzoeker op een gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige wijze *in concreto* kan uitleggen op welke wijze hij ervoor zorgde dat de taliban hem niet konden vinden hoewel hij gedurende twee dagen gewoon thuis verbleef en de talibs die hij betrapte een kopie van zijn taskara hadden afgenomen, *quod non*.

2.3.2.3.3. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers kennis over het verloop van de gebeurtenissen nadat hij de politiecommandant had ingelicht over het plaatsnemen van een mijn door twee talibs gebrekkig is, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering en vasthouding van verzoekers vader door de taliban gedurende één dag:

“Voorts dient opgemerkt te worden dat u nauwelijks iets weet over het verloop van de door u verklaarde gebeurtenissen nadat u commandant I. ingelicht had. Zo verklaart u dat er een gevecht uitbrak tussen de overheid en de taliban, maar bent u niets te weten gekomen over dat gevecht, ook de laatste twee dagen voor uw vertrek vernam u niets over het gevecht (CGVS1, p. 15, 17). U weet niet of er iemand gedood of gewond werd bij het gevecht en over de locatie van het gevecht blijft u vaag, u zegt dat het in dezelfde regio was, “het heeft geen naam, gewoon in die richting” (CGVS1, p. 17). U weet evenmin wat er met de mijn gebeurd is, u weet zelfs niet of ze ontploft is (CGVS1, p. 17). Dat u helemaal niets opving over het gevecht en wat er met de mijn gebeurde, is weinig aannemelijk te noemen. U bleef immers nog twee dagen in uw dorp, en u woonde samen met uw ouders, die wellicht contact hadden met andere dorpingen.

Ook uw verklaringen over de vermeende ontvoering en vasthouding gedurende één dag van uw vader door de taliban overtuigen niet. Zo maakte u geen melding hiervan tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Wanneer het CGVS u confronteert met deze omissie zegt u dat de tolk u tijdens het eerste interview gezegd had beknopt te zijn en dat u de vasthouding van uw vader pas vernam na het interview (CGVS1, p. 18). Dat u gevraagd werd beknopt te zijn verklaart deze omissie echter niet, er werd u immers gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten. Dat u pas na het interview te weten zou zijn gekomen dat uw vader meegenomen was door de taliban is evenmin overtuigend. U verklaart immers dat u via viber contact heeft met uw schoonbroer en per telefoon met uw ouders (CGVS1, p. 2, 7). Dat u de dag van het DVZ gehoor op 15 maart 2016, zo'n vijf maanden na de vermeende vasthouding van uw vader, nog niet wist over dit incident is dan ook weinig aannemelijk.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift zodat de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind en door de Raad wordt overgenomen.

2.3.2.3.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* persoonlijke problemen omwille van zijn etnische origine als Hazara of zijn geloofsovertuiging als sjiïet aannemelijk te maken:

“Daarnaast dient vermeld dat, met betrekking tot uw vrees gedood te worden omdat u Hazara en sjiïet bent, u er niet in slaagt deze vrees te personaliseren of concretiseren. U verklaart dat mensen zoals Hazara's altijd gedood worden, niet naar school kunnen gaan, niet vrijuit kunnen bewegen, nergens in Afghanistan veilig zijn en vervolgd worden door IS en de taliban (CGVS1, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit persoonlijk bedreigd bent geweest of persoonlijke problemen hebt gehad omdat u Hazara en sjiïet bent, zegt u dat uzelf nooit problemen gehad hebt maar dat Hazara's altijd worden lastiggevallen als ze van een plaats naar een andere gaan (CGVS1, p. 15). Hoewel u beweert dat Hazara's altijd worden lastiggevallen, is niemand van uw familie ooit persoonlijk bedreigd geweest en hebben ze nooit problemen gehad omdat ze Hazara zijn (CGVS1, p. 15). U stelt dat er veel Hazara's in uw regio zijn die problemen hadden en dat alle Hazara's bedreigd zijn (CGVS1, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt naar namen van Hazara's uit uw regio die gedood of ontvoerd werden door de taliban, noemt u vier namen op (CGVS1, p. 7). Wanneer u meer over deze personen vertelt blijkt echter dat Q. politiecommandant was, N.G. parlamentskandidaat, N.A. politieagent en dat A.A. bij het checkpoint stond en de politie zou geholpen hebben (CGVS1, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat deze personen allemaal (vermeende) functies bij de overheid hadden of ambieerden, het is aldus aannemelijk dat ze vervolgd werden door de taliban omwille van hun banden met de overheid eerder dan omwille van hun etniciteit.

U beweert voorts dat IS de Hazara's als doelwit heeft, maar u heeft zelf niet ervaren dat IS actief is in uw regio, u hoorde enkel een gerucht dat IS aanwezig is in Qarabagh (CGVS1, p. 15).

Uit het geheel van deze opmerkingen blijkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u specifiek omwille van uw etnische afkomst vervolgd zou worden bij terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u en uw familie nooit problemen gehad hebben omwille van jullie etnische afkomst, en dat u slechts enkele geïsoleerde slachtoffers die banden hadden met de overheid kan opnoemen hoewel u spreekt van een algemene onveilige situatie voor Hazara's, is een verdere aanwijzing dat er geen systematische vervolging van Hazara's is in uw regio. Hoewel Hazara's in Afghanistan het slachtoffer zijn geweest van geweld of vervolging, bijvoorbeeld ten tijde van het talibanregime, is het louter verwijzen naar zulke incidenten onvoldoende om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Het UNHCR stelt in de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat de beschermingsnood van leden van etnische minderheidsgroepen in Afghanistan afhankelijk is van individuele omstandigheden. Uit andere objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt eveneens dat er geen sprake is van een systematische vervolging van alle Hazara in Afghanistan en dat de socio-economische positie van Hazara's duidelijk verbeterd is sinds de val van het talibanregime. U verwijst slechts naar uw etnische afkomst om uw persoonlijke beschermingsnood als Hazara te staven. Er dient dan ook besloten te worden dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u bij terugkeer het slachtoffer dreigt te worden van etnisch of sektarisch geweld."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de Hazara's een duidelijk doelwit zijn van IS en de taliban en dat het geweld tegen de Hazara's is toegenomen. Daarom treft hij naar een aantal rapporten en persartikels.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het loutere feit Hazara te zijn in Afghanistan op zich niet volstaat om aanspraak te maken op internationale bescherming. In het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 65: "*depending on the individual circumstances of the case*"). Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-4), die van minder recente datum is dan voormeld rapport van UNCHR, blijkt niet dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn, en evenmin dat het loutere feit Hazara te zijn in Afghanistan zou volstaan om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op uitgebreide en pertinente wijze vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn etnische origine als Hazara en/of omwille van zijn geloofsovertuiging als sjiiet *in concreto* aannemelijk te maken. Het loutere verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat op zich niet om een dergelijke vrees alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Bijgevolg blijft de voormelde motivering uit de bestreden beslissing onveranderd overeind.

2.3.2.3.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker er evenmin in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou worden geïsoleerd ingeval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa:

"Tot slot dient, wat betreft uw vrees gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan zoals Sayed Habibullah, een Australiër die terugkeerde naar Ghazni (CGVS1, p. 11, 18), te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u gedood zou worden bij terugkeer naar Afghanistan omdat u enige tijd in het buitenland verbleef. Uw situatie verschilt immers aanzienlijk van die van Sayed Habibullah. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) is Sayed Habib gedood door de taliban toen hij in september 2014 op familiebezoek ging naar Ghazni. Sayed Habib, die oorspronkelijk afkomstig was van de provincie Helmand in Afghanistan, woonde sinds 2000 in Australië en had naast de Afghaanse ook de Australische nationaliteit. U, daarentegen, verblijft pas sinds november 2015 in Europa en u hebt enkel de Afghaanse nationaliteit. UNHCR stelt in de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat "AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community" en dat de beschermingsnood in dat geval afhankelijk is van individuele omstandigheden. Gezien u nog geen drie jaar in Europa verblijft, enkel de Afghaanse nationaliteit hebt, nog steeds sjiiet bent (CGVS1, p. 3) en u naast uw verblijf in het buitenland geen bijkomende redenen aanhaalt waarom u gedood zou worden, slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan geïsoleerd zou worden louter wegens uw verblijf in het buitenland."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

2.3.2.3.6. In zoverre dit betrekking heeft op de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas en niet op verzoekers (recente) herkomst, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers reisweg en wijst hij er terecht op dat verzoeker heeft nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Europese landen waarlangs hij op zijn reis naar België passeerde:

“Ten derde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (foto’s, tickets, ...). U werd verder gevraagd langs waar u in Afghanistan zou hebben gereisd, doch kon dit niet beter omschrijven dan: “Van Ghazni naar Nimroz, onderweg passeerde ik langs Kandahar en Zabul. Dan in Nimroz”. Welke plaatsen u onderweg zou zijn gepasseerd leek u niet te weten, daar u enkel vermeldde langs de stad van Zabul en Kandahar te zijn gereden. Hoe de ‘stad van Zabul’ of zelfs Nimroz dan wel zou heten wist u niet. Wat meer is, u wist bij uitbreiding geen enkele andere plaats bij naam te noemen die u passeerde. In ieder geval, u zou vreemd genoeg beweren geen enkele andere provincie in Afghanistan te zijn gepasseerd, terwijl u ongetwijfeld ook Helmand moet zijn gepasseerd. U had verder geen idee waar precies in Nimroz u de grens met Iran had overgestoken, noch wist u naast Teheran ook nog maar een stad op te sommen die u passeerde in Iran. U opnieuw naar herkenningpunten in Iran gevraagd liet u dan wel plots Moshkel en Zahedan vallen, doch ontbrak het u verder aan informatie. Wat meer is, u kon uw reis door Iran niet beter omschrijven dan: “Ben door bergen, bossen gereden. Moest de smokkelaars volgen” (CGVS2, p. 10-13). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier, langs een andere weg zou zijn gereisd dan u beweert. Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en een verzoek hierom indient zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België een eerste verzoek indienende doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”**

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Vooreerst is het opmerkelijk dat de tegenpartij nu wel naar privé foto’s lijkt te vragen om iets te bewijzen, terwijl ze deze meestal eenvoudigweg van de hand doen door te stellen dat een privé foto in scene kan gezet worden. Het lijkt dat de tegenpartij zichzelf tegenspreekt en de bewijswaarde van privé foto’s enkel lijkt te onderschrijven wanneer het haar goed uitkomt. Dergelijke motivatie is niet pertinent en raakt kant noch wal.

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk meer verklaringen gegeven over zijn reisweg richting Europa dan wat de tegenpartij doet uitschijnen. Voorts gaf hij ook verklaringen voor zijn onwetendheid met betrekking tot de namen van bepaalde plaatsen. Zie in deze zin (CGVS 2, pp. 10-13):

[...]”.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg inderdaad tekortschieten en dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing wel degelijk pertinent en correct is. Dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker nalaat zijn reisweg te staven aan de hand van enig stuk, waaronder foto’s, is in het licht van artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk relevant. Het enkele gegeven dat de bewijswaarde van privéfoto’s relatief is, gelet op de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden, doet geen afbreuk aan de voorgaande motivering. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen allerm minst dat hij nog bijkomende elementen heeft aangehaald betreffende zijn reisweg die op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen en/of dat hij een aannemelijke verklaring zou hebben geboden voor zijn gebrekkige kennis over de plaatsen waarlangs hij zou zijn gereisd. Gezien het geheel van wat voorafgaat, doet de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden reisweg bijkomend afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.2.3.7. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde taskara, de taskara van zijn vader, twee foto’s, de schoolattesten en de kopie van het paspoort van zijn vader (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) dient vastgesteld dat deze enkel verzoekers identiteit staven maar geenszins een bewijs vormen van de door hem aangehaalde vluchtmotieven. Evenmin bevatten deze documenten enig element dat op de voorgaande vaststellingen een ander licht zou kunnen werpen.

In zoverre in de attestaten van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gerefereerd aan de door verzoeker voorgehouden problemen, dient erop gewezen dat deze attestaten werden opgesteld op vraag van verzoekers vader, nadat verzoeker een eerste maal werd geconfronteerd met de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Aldus hebben deze attestaten een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan ondermijnt. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Ten overvloede dient erop gewezen dat documenten in het vluchtelingencontentieux enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Bijgevolg zijn deze attestaten van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas alsnog te herstellen. Met betrekking tot de aan het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 2-4) werd hoger reeds vastgesteld dat deze stukken slechts algemene informatie bevatten die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker en als dusdanig niet volstaan om alsnog een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie map L in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden geviséerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, is het niveau van dit geweld niet dermate hoog dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak is een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-4) heeft immers geen betrekking op de (veiligheids)situatie in de stad Kabul.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*"UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul"*, (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *"[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiernavolgende motivering blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

De Raad wijst er inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul op dat uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines"* van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Met betrekking tot verzoekers netwerk in Kabul, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat de vaststellingen op grond van verzoekers Facebookprofiel doen vermoeden dat verzoeker een nauwere band heeft met de stad Kabul dan hij laat uitschijnen:

"Tot slot spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo werd u geconfronteerd met een profiel waarvan u bevestigde dat het om het uwe ging. U beweerde behalve in Ghazni, geen familie, vrienden of kennissen te hebben in Afghanistan. Vreemd genoeg blijkt u volgens FB net wel een groot aantal vrienden te hebben in Kabul, hetgeen u ontkende. Immers hiermee geconfronteerd zou u enkel opmerken dat u dit profiel onlangs maakte en veel mensen zonder te kennen zou accepteren. Waarom u dat zou doen lijkt echter niet duidelijk. Te meer u op het ogenblik van het gehoor slechts een 80-tal vrienden leek te hebben, lijkt het er niet op dat u zomaar iedereen zou hebben aanvaard. Samen met bovenstaande vaststellingen sterkt dit dan ook het vermoeden [...] u wellicht meer vertrouwd bent met grote steden in Afghanistan, zoals Kabul, dan u wil doen uitschijnen. Dat u overigens uw overige profiel op FB destijds zomaar offline zou hebben gehaald, is uiterst merkwaardig. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u "de code" niet meer zou hebben overtuigt niet. Te meer het profiel ondertussen wél opnieuw toegankelijk is, lijkt het er sterk op dat u (bepaal)de inhoud niet kenbaar wenste te maken, daar deze niet zou stroken met uw verklaringen (CGVS2, p. 8, 14-15)."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. De vaststellingen inzake verzoekers Facebookprofiel nopen inderdaad tot het besluit dat verzoeker wel degelijk over een netwerk beschikt in de stad Kabul. In zoverre verzoeker volhardt in zijn bewering in Kabul niet over een netwerk te beschikken, kan dienstig worden verwezen naar het hoger gestelde in verband met de vaststelling van UNHCR dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker een gezonde, volwassen jongeman is, die in Afghanistan scholing heeft genoten (gehoorverslag CGVS 31 maart 2017 (hierna: gehoorverslag CGVS), p. 4-5). Verzoeker spreekt Dari en verklaarde eveneens een beetje Pashtou te spreken (gehoorverslag CGVS, p. 3). Aldus kan hij zich behelpen met gebruik van deze beide in Afghanistan officiële talen.

Dat verzoeker het Pashtou zou zijn vergeten, zoals hij voorhield op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (gehoorverslag CGVS, p. 3), komt eerder voor als een loutere bewering. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat er in zijn dorp en de omgeving ervan Pashtounen wonen en hij en zijn familie de landbouwopbrengsten van hun gronden verkochten (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6), waaruit een bijkomende indicatie blijkt dat verzoekers kennis van het Pashtou niet onbestaande is. Verder dient erop gewezen dat zijn familie over vier gronden beschikt (gehoorverslag CGVS, p. 5), zodat kan worden aangenomen dat verzoeker over financiële ondersteuning vanwege zijn familie kan beschikken ingeval van een eventuele hervestiging in de stad Kabul. Dienaangaande kan er tevens dienstig op worden gewezen dat verzoeker verklaarde voor zijn reis naar Europa in totaal 5000 dollar te hebben betaald (administratief dossier, stuk 14 van stuk 15, verklaring 30), waarbij hij kon rekenen op hulp van een schoonbroer en een maternale oom (gehoorverslag CGVS, p. 19), hetgeen een bijkomende indicatie is dat verzoeker desgevallend beroep kan doen op zijn familie die klaarblijkelijk over voldoende financiële draagkracht beschikt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, die initiatiefrijk genoeg blijkt om zich in Europa in een voor hem vreemde gemeenschap te vestigen, in staat is om ingeval van terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst een leven op te bouwen in de hoofdstad Kabul. Wanneer verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd of hij zijn problemen zou kunnen vermijden door zich in Kabul te vestigen, voert hij aan dat hij er niemand heeft en dat hij overal dreigt te worden vervolgd, zeker als sjiiet en Hazara (notities van het persoonlijk onderhoud 21 juni 2018, p. 19). Hiervoor is echter reeds komen vast te staan dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk over een netwerk beschikt in Kabul, dat in zoverre dergelijk netwerk toch niet zou aanwezig zijn, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich er hoe dan ook als gezonde, alleenstaande jongeman zonder bijstand van een netwerk kan vestigen, alsmede dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht zodat deze evenmin als een belemmering in zijn hoofde kunnen worden beschouwd teneinde zich in de hoofdstad Kabul te vestigen en er een leven op te bouwen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER